

štev. 2.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. februarja 1913.

Beg v Egipt.

Tiha noč pokriva zemljo
in ž njo mesto Betlehem,
v pokoj, v sanje, v pozabljivost
se zavil je gluh in nem.

Nekdo pa ne spi, ne sanja,
v glavi misli misel zlo:
»Ni nazaj jih — goljufali
so me Modri, ha, grdo!

Ne poznate vi Heroda;
kdo bo prestol mi podrl?
Jaz bom vladal na Sionu. —
Betlehem pa v prah bom strl!«

Toda On, Vsevedni gori,
ki za misli zna srca,
v tisti uri na ravnino
betlemsko pošlje sla.

»Vstani, Jožef!“ angel pravi,
 »beži z Detetom od tod
 s sabo Mater sveto vzemi —
 išče namreč vas Herod!“

In v deželo faraonov
 skozi mesta in vasi
 družba tiha v tihi noči
 kakor lahen sèn hiti . . .

Betlehemske otročiče
 seka zjutraj ostri meč,
 Jezusa pa ne doseže —
 ni ga v Betlehemu več.

A. L.

Angelsko omizje.

4. Sveti Stanislav.

Med najodličnejše goste angelskega omizja moramo šteti tudi sv. Stanislava, saj je v nedolžnosti in svetosti popolnoma podoben sv. Alojziju.

Ker vam je življenje tega angelskega mladeniča že gotovo kolikortoliko znano, naj zadostuje, da tukaj opišem le njegovo veliko ljubezen do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Že v šolskih letih je bil vsako nedeljo in vsak praznik pri sv. obhajilu. Vsak dan je bil pri dveh ali treh sv. mašah. Preden je šel v šolo, je vselej obiskal Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu in, ko se je vračal iz šole, je šel zopet pred tabernakelj.

Dvakrat v življenju je pa izkusil še prav posebno nenavadno srečo, da je bil obhajan na čudežen način. Takrat mu angeli niso bili le nevidno navzoči, temveč so mu sami takorekoč pogrnili angelsko mizo in sami mu postregli z angelsko hrano.

Ko se je Stanislav šolal na Dunaju, je nevarno zbolel. Silno je želel, prejeti sv. obhajilo; pa tej želji niso hoteli ustreči, ker je stanoval v protestantovski hiši. Pa kar so mu odrekli na zemlji, tega mu ni odreklo nebo. Neko noč, ko se je čutil posebno slabega in zapuščenega, glej — se mu nenadno približa nebeška družba: sv. Barbara pride in dva angela, — en angel nese pres. Rešnje Telo. Ko Stanislav zagleda nebeško prikazen, se hitro vzdigne

Marmornati kip sv. Stanislava.

in dasi zelo slab, spoštljivo poklekne na postelji. Potlej zakliče: »Pokleknite, pokleknite! glejte, sveta Barbara gre z dvema angeloma, neso mi sv. obhajilo!« Če je bil sv. Stanislav že pri navadnem obhajilu ves zamaknjen v plamteči pobožnosti, kako je šele moralo plamteti njegovo nedolžno srce, ko je prejel Kruh nebeški iz angelske roke! — V isti bolezni je bil tudi tako srečen, da se mu je prikazala Marija s svojim božjim Sinom v naročju. Z materno ljubeznivostjo stopi nebeška Kraljica k njegovi postelji in položi k njemu Jezuščka, da ga more objeti, in

božje Dete objema njega. O kolika radost in tolažba! (Ta dvojni nebeški obisk je razviden na sliki v prvi številki našega lista, stran 8.)

Enak čudež je Stanislava osrečil pozneje, ko je potoval z Dunaja v Rim. Ob tem potovanju pride namreč nekoč v cerkev, da bi bil pri sv. maši in pri sv. obhajilu. Pa kmalu zve, da je ta cerkev zdaj protestantovska, in začne se jokati. Pa ne joka dolgo: množica angelov se mu prikaže, in eden ga obhaja; potem zopet izginejo. Mladi svetnik pa, nebeško oveseljen, nadaljuje svoje težavno, 400 ur dolgo potovanje, ki ga slednjič privede do tako zaželenega cilja.

Prelepa je bila smrt sv. Stanislava. Ko je čutil, da se mu bliža zadnja ura, je prosil, naj ga polože na tla. Prošnja se mu usliši in polože ga na tla na rahlo blazino. Ko pride mašnik s sveto Popotnico, svetniku zažari obličje, oči se zaiskre in onemoglo telo se mu radostno poživi. Kako si je v prid obrnil še zadnje trenutke, vidite na sliki. Večkrat se je ozrl na podobico Matere božje, ki jo je imel pri postelji, in jo je poljuboval z veliko udanostjo. Okrog roke je imel ovit molek. Nek pater ga vpraša, čemu mu je molek, ker ne more več moliti. Svetnik odgovori: »To je res, da ne morem, pa spominja me vendar moje dobre Matere.« Pri sebi ima križ in pobožno poljubljuje rane, svojo nedolžno glavico pa nasloni na trnjevo krono. Slednjič se mu prikaže tudi Marija, ki jo spremlja družba svetih devic. Stanislav izdihne svojo lepo dušo tako mirno, da skoraj ne zapazijo trenutka njegove smrti. Prečudno srečno smehljanje se še po smrti razodeva na njegovem obličju. Tako umirajo pravi Marijini otroci in srečni gostje angelskega omizja.

5. Angelska miza v Lurdu.

V evangeliju o prvem Jezusovem čudežu v Kani galilejski se mi posebno ganljivo zdi poročilo: »In Mati Jezusova je bila tam«.

Nekaj sličnega opazujemo tudi še zdaj, da je Marija najrajši tam, kjer Jezus po svojih mašnikih čudežno izpreminja kruh in vino v svoje presv. Telo in Kri, kjer se zbirajo njeni najljubši častilci, srečni gostje angelskega omizja.

Naša Marijina božja pota so ravno zato tako lepa, častitljiva in koristna, ker se v teh Marijinih cerkvah, zlasti ob času romanja, v tako velikem številu deli zakrament sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa. Nikjer ni angelsko omizje tako mnogoštevilno nego v teh slavnih Marijinih svetiščih.

Omenim naj le samo izmed vseh najslavnejšo Marijino božjo pot v Lurdu. Tam se tudi na izredno ganljiv način časti presv. Rešnje Telo. Procesije z Najsvetejšim v Lurdu so nekaj pretresljivo veličastnega. Bolniki zaupno kličejo nebeškega Zdravnika, ko gre mimo njih v podobi belega kruha v bliščeči monštranci. In ob taki svečanostni priliki se jih največ ozdravi. Na Marijino priprošnjo je Jezus nekdam storil prvi čudež, na Marijino priprošnjo se tudi zdaj zgodi največ čudežev.

S tem nam je pa tudi zaznamovana najkrajša in najvarnejša pot: Po Mariji k Jezusu! Zato je v Lurdu tako častno zasedena angelska miza. V letnem poročilu¹ čitam, da je bilo lansko leto (1912) takih romarjev, ki so se pripeljali na posebnih romarskih vlakih, 246.972, in še več kot enkrat toliko takih, ki so zasebno prišli v Lurd. Obhajencev pa je bilo do 791.000!

Papež Pij X. so nedavno Lurd imenovali »najslavnejši prestol evharistične skrivnosti«.

¹ Annalles de Notre Dame de Lourdes.

O starki zimi.

Neprijetno je bilo zunaj. Mrzel sever je tulil okrog hišnih oglov in je cvilil žalostno. Starka zima je hodila po sneženi odeji in je rožljala odurna z belimi mrtvaškimi kostmi. Režala se je z ostudno lobanjo in je strašila zlobnonašemljena in nerodna kakor netopir v črni noči... V izbi pa je bilo gorko in prijetno. Ogenj v peči je splapolaval, prasketaje so gorela drva. Maminka se je sukala okrog ognjišča in je urejala lonce. Otroci pa so bili v izbi.

Veter je potrkaval na šipe v oknih, sedaj narahlo, sedaj zopet močneje — butnilo je celó tuintam z vso silo. A takoj je odnehalo in se umirilo... Ob taki priliki se je stisnila Marinka čisto v kot k Vlastiki in Nilki in se je ozirala s prestrašenimi očmi...

Na zapečku pa je sedel ded in je pokašljeval hripavo. Star je bil že, ves nadložen in reven. Zavzdihnil je včasih in se je prijel za bolne prsi...

»Zima je zunaj, zima... Nikar se je ne bojte, otroci! In ti, Marinka: ne glej tako plaho in prestrašeno! Veter je pač zunaj, sneg in mraz...«

Tako je govoril ded in je puhal dim iz vivčka predse v zrak.

Vlastica in Nilka sta se pa tiho smejali; smejala se je sedaj tudi Marinka in ni zrla več plaho.

Na klopi sta se igrala sama zase Irenka in Venček. Komaj pa, da sta bila zaslišala govoriti deda o zimi, sta že popustila igrače in se pridružila ostalim sestricam.

Sédli so lepo skupaj, čisto ob toplo peč, pod dedove stare nogé, ki so bingljale z zapečka dol, pa so se pomenkovali važno o tejimoni reči.

»Zima je zunaj... Pa nam le ne more nič, ta presneta zima!« se je radovala Irenka in je zrla proti oknom.

»Kaj, nič nam ne more!«

Venček je plosknil z rokama, od veselja mu je zažarel mladi, polni obrazek.

In Marinka se je še zasmejala glasno, ponorčevala se je iz zime:

»Hej, ti smešna zimka, pa pridi v izbo, če moreš! Sladkorčka ti dam...«

Vsi so se ji smejali, Vlastica in Nilka še najbolj, ker je postala Marinka nenadoma tako predrzna...

Vedno še je tulil zunaj veter, begal je s polja na polje, iz gozda v gozd, vedno naprej in naprej, kakor grešnik pred svojo nemirno vestjo. Zima, zlobna, smešna starka, je pa rožljala z mrtvaškimi kostmi tam zunaj...

Irenka je bila vesela, da je zunaj zima. Njene oči so se smejale, bile so velike in žive — kako naj bi se bala zime? ... Le naj bo zima, le naj bo! ... Saj je lepo tu v izbi, še lepše kakor tam zunaj. Vsi domači so tukaj: Marinka, Venček, Nilka, Vlastica in ona sama, Irenka. Gorko in toplo je v zakurjeni izbici, ded na zapečku je pa tudi vesel in prijazen...

Drug ob drugem, glavico ob glavici, oči nemirne in koprneče, so sedeli na enem kupu in so se pogovarjali o zimi.

...Po snegu hrešči zunaj in škriplje venomer — starka zima godrnja in stopa počasi naprej. Kostni ima v rokah, zeló našemljena rožlja z njimi; tuintam pa postojí in se ozre skozi okno v izbo. — »Hej, zimka, pridi!« se zasmije spet Irenka ali pa Marinka. »Kar pridi! Saj se te nič ne bojimo; še radi te sprejememo!«

Pa vendar ne pride zima v hišo — ne, ne; samo zarentači včasih malo in zagode, odpravi se zopet dalje, brez besedi, čemerna in zlobna, kakor je... Tako hodi brez prestanka. Otroci v izbi pa se ji smejejo in jo dražijo razposajeni. — —

Zdaj so pa prenehali z živim pogovorom in so se ozrli plaho naokrog, kakor da jih je kdo prav jezno poklical. A nihče jih ni poklical, samo potrkalo je na okna, da so zazvenčale šipe in da se je stresla izba. Zlobni obraz grde starke je bil šinil mimo in se je zakrohotal odurno in škodoželjno...

»Videla sem jo!« je zavriskala tedaj Nilka in je prijela Vlastico za rokó. »Potrkala je na šipo in je šinila mimo... Ali ni to zima, starka zima?«

Ded na zapečku je strkal pepel iz vivčka in se je odkašljajal.

»O, zima je zunaj! Dolgo bo trajala ta zima; končno bo pa le prišla pomlad, pa bo pregnala zimo nazaj na sever. Vse lepše bo takrat...«

In Nilka je bila uverjena, da je videla starko zimo. Smešen, groznorežeč obraz je bil, mrtvaške kosti in lobanja... ostudna lobanja... Pogledala je skozi okno, naravnost v Nilko se je ozrla in se je zakrohotala... Potem pa je šla naprej...

»Vse lepše bo takrat spomladi!« se je spomnila tedaj Vlastica. »Sedaj pozimi ni zunaj trobentic; spomladi pa pojdemo ponje vsi skupaj: ti, Nilka, Irenka, Venček, Marinka in jaz. To bo lepo, še lepše kakor sedaj.« — —

Pa dolgo bo treba še čakati, da pride pomlad, o še dolgo! Hud boj se bo še vnel prej med starko zimo in kraljico — pomladjo: kdo bo zmagal?... Zlata meča se bosta lesketala v solncu, vsa krvava morda, tam na planjavi, kjer bo boj... Vlastica vé, kakšen bo ta boj in kako se bo dokončal: Zima, s kostmi in z lobanjo našemljena, se bo morala podati, osramočena bo bežala proti severu in pomlad bo zadihala svobodno in prosto na tem jasnem, božjem svetu. Takrat bodo pa zazeleneli travniki in s trobenticami posute se bodo zalesketale livade in polja naokrog. Vlastica in Irenka, Venček, Marinka in Nilka bodo šli pa vunkaj na zelena polja, med cvetice, pa bodo trgali vijolice, nosili jih dedu in se bodo smejali srečni in veseli...

... Tiho se je zasmajalo v izbi, v lepih sanjah je stopila pomlad, vsa krasna, mogočna kakor kraljica, pred jasne otroške oči.

»Takrat bo pa lepše... takrat spomladi...«

Seveda bo lepše! To vé tudi Marinka sama. Zeleno bo vse, vse se bo svetilo od jasnega solnca, ki sije toplo in prijazno z neba: to je pomlad...

Sedaj je pa zima: sneg, burja, za ogli sever, vse neprijazno . . . Pognali bi jo, to zimo, z burkljami bi jo pognali proč, na sever! Naj gre že enkrat! . . . To so bile Marinkine želje.

Zazvenčale so zopet šipe, zatulilo je za hišnimi ogli, in takoj je bilo konec sanj o pomladi. Zakaj zima je bila zunaj.

Irenka pa je imela zimo ravno tako rada kakor pomlad; istotako tudi Venček.

»Kepat se pojdimo vunkaj!« se je ojunačila kar naenkrat Nilka.

Irenka je poskočila na nogé.

»O, saj res! Kar hitro! . . . Veš kaj, jaz bi jo . . . zimo bi kepala . . .«

»Jaz tudi!« se je vzradoval Venček in Vlastica je plosknila z dlanmi.

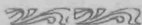
Odrpli so hrupoma vrata in so stekli vun na prag. Rezek, oster sever je zabril vsem v lica; debele snežinke so jim zamigljale pred očmi. To je bila zima.

»Ni prijetno tukaj!« je vzkliknila Marinka in se je stresla od mraza. »Mene zebe; grem rajši nazaj v sobo. Tam je vsaj gorko in prijazno.«

Stekla je Marinka naglo po veži nazaj pa v izbo — drugi pa za njo. V izbi so sédli na klop za peč in so se začeli zopet pogovarjati o zimi.

Zunaj pa je venomer razsajala burja za hišnimi ogli . . .

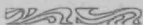
Cvetinomirski.

Zimsko veselje.

Sveče ledene visijo od streh,
in ivje obdaja drevesa.
Na malih lesenih, priročnih saneh
se vozijo z nami nebesa.
S hriba v dolino kot strela
drčimo — in nič nam ni mraz,
rdi nam obraz,
in pesem vesela
glasi se krog nas.

Gnjevoš.

Otrokova molitev.

Spet gledaš iznad trona
ubogeža otroka,
čeprav tako sem nizek,
in ti tako visoka:
prezrla vendar nisi
ubogeža otroka.

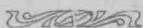
Kot ptica med skalovjem
živim življenje skrito;
a tvojemu je srcu
kot beli dan očito,
četudi je v samoti
življenje moje skrito!

Glej! Lani so nam hišo
in s hišo vse prodali;
samo spomini nate
otroku so ostali,
četudi so nam hišo
in s hišo vse prodali.

Po svetu me pehajo:
brez matere očeta;
a če se spomnim tebe,
Tolažba moja sveta;
pa vem, da vendar nisem:
brez matere, očeta.

Pod nebom mirno hodim,
le ena skrb me kljuje:
da kdaj srce bi moje
postalo tebi tuje.
O ne! Brez tebe bilo
živeti bi najhuje.

Silvin Sardenko.

Mati, ali sem ti všeč?

Rezika je bila samostanska gojenka. Nič posebnega ji ni bilo očitati; součenke so jo močno rade imele, ker je bila tako ljubezniva in srčno-dobra do vseh. Seveda med angelce bi je ne bili mogli še uvrstiti; manjkalo ji je še marsikaj, ne samo peruti. Sestre redovnice so zlasti to napako opazile, da se je hotela dvanajstletna Rezika nekako gízdavo oblačiti. Svojo ničevo domišljavost je izpričala tudi z drobnim pisemcem, ki ga je poslala pred Božičem dobri mamiči na dom. Glasilo se je pisemce takole:

»Ljuba mamica! Zopet se bližajo veseli božični prazniki. Ker mi zaradi dolge vožnje ne kaže, da bi prišla na počitnice, smem upati, da mi pošljete od doma kako zanimivo božično darilce, Izpričalo, ki sem ga dobila, res ni bilo najboljše, a obljubljam, da bom vse popravila. Veste, mamica, kaj si jaz tako močno želim? S kakim ličnim ogledalom bi mi najbolj ustregli. Zdaj mi ga Elza posojuje; če se pa kaj sporečeva, mi ga pa ne mara dati. Prosim pa za precej veliko ogledalo, ker sem od poletja že zelo zrastle. Pa tudi lep okvir preskrbite, mamica! Za vse to Vam bo zelo hvaležna Vaša Rezika.«

Božični prazniki so se približali. V zavod je došlo mnogo poštnih pošiljatev. Gojenke so odpirale z željnim pričakovanjem in z napeto zvedavostjo zavoje in šatulje. Tudi Rezika je dobila od doma precejšen zabojček. Z debelimi črkami je bilo od zgoraj zapisano; »Pozor! Ne prevračati!« Z radostnim vzklikom jame deklica odpirati zabojček. Ko odstrani pokrovček, odvíja hlastno omotani papir in v srcu že hvali dobro in ljubeznivo svojo mamko, ki je tako hitro ustregla njeni želji. Ni še docela odvila zaželjene pošiljatve, ko ji pade v roke pismo z naslovom »Pozdrav od mamice!« Rezika se ni mogla premagati, da ne bi bila takoj pogledala, kaj ji sporoča ljubljena mamica. Z radosti tresočim glaskom je brala:

»Ljuba Rezika! Veseli me, ker obljubljaš, da boš v šoli še bolj pridna in da boš popravila nepovoljne rede v izpričalu. Naj se ti torej izpolni tvoja želja. Pošljem ti tukaj lepo, veliko ogledalo. Le velikokrat in globoko poglej vanj! Za danes samo toliko. Imam mnogo dela z božičnim drevescem. Še nekaj! Bodi uljudna do predstojnikov in glej, da boš rada ubogala. Pozdravljamo te vsi, zlasti pa tvoja mamica.«

Komaj je Rezika hipno prebrala pisemce, je že bila obenem odstranjena tudi zadnja plast svilenega ovojnega papirja, ki je zakrival dragoceno pošiljatev. Toda — glej razočaranje! Namesto ogledala — je bila v zaboju krasna podoba brezmadežne Marije. Pod podobo pa napisano vprašanje: »Mati, ali sem ti všeč?«

»To je torej ogledalo, ki hoče mamica, da bi jaz večkrat vanje gledala.« Te besede so privrele Reziki nehote iz nežnih usten. Razočaranje in veselje obenem se je mešalo v njenem srčecu; toda kmalu je zmagalo veselje in navdušenje, »Mama, o dobra mama! Saj Vas razumem. Ta podoba naj me uči, kakšna moram biti:

Jezusček in sv. Janez.

ponižna, pobožna, skromna in čista deklica. Mama želi, da bi bila jaz Marijin otrok.«

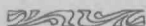
Čez Božič se je Rezika vsa izpremenila. Od srednje-dobre učenke se je povzpela med prve odličnjakinje ne le po pridnosti in napredku, ampak osobito še po lepem vedenju in uljudnosti. Njena varihinja, sestra Stanislava, je razvozljala to nenavadno izpremenjenje drugim uči-

teljicam takole: »Ali niste videle, da ima Rezika na svoji mizici krasno Marijino podobo? Ali ne opazate, kako vestno in redno poklekuje vsak dan prednjo ne samo zjutraj in zvečer, ampak tudi takrat, ko gre v učilnico? Zdi se mi, da res vprašuje svojo nebeško mater Marijo z besedami, ki jih je pod podobo zapisala njena mamica: »Mati, ali sem ti všeč?« Bog daj in ljuba Mamka božja, da bi Rezika zmerom taka ostala!

Čez nekaj tednov potem je klečala Rezika z nekaterimi drugimi tovarišicami pred Marijinim oltarjem v hišni kapeli. Njena bela obleka, njen ličen pajčolan je bil tako lep znak njene notranje čistosti in svetosti. Kako srečna se je čutila, ko je kot Marijin otrok (sprejeta je bila v Marijino družbo) mogla govoriti posvetilne besede:

»Izvolim te, Marija, danes za svojo Gospo, Mater in Zavetnico.«

Ko se je zopet vrnila v učno sobo, je polna hvaležnosti pokleknila pred podobo Marijino. Solze so se ji potočile iz nedolžnih očesec in še nikdar ni s toliko samozavestjo in s toliko presrčnostjo kot tedaj zaklicala k nebeški Materi: »Mati, ali sem ti všeč!« A. Č.

Marijin termometer.

Neki goreč francoski duhovnik je Marijino češčenje imenoval termometer bogoljubnega življenja.

Kaj je termometer, to veste že iz šolskega pouka; morda ga imate tudi pri vas doma. Na termometru se lahko opazuje, jeli gorko ali mraz, tudi to, koliko je toplote ali mraza. Če se namreč postavi termometer na gorak kraj, se tekoj začne vzdigavati živo srebro v stekleni cevki. Nasprotno pa po višini srebra na termometru vsakdo spozna, kako gorko je v tistem prostoru, kjer je termometer.

Eneko je tudi pri Marijinem češčenju. Ako je kdo zelo pobožen in svet ter zvesto izpolnjuje božje in cerkvene zapovedi, o tem smemo biti prepričani, da tudi goreče časti Mater božjo. Prav tako pa tudi nasprotno opazujemo pri vseh onih, ki so vneti častilci Matere

božje, da so tudi sicer vrlo dobri kristjani, izvrstni ljudje, v kateremkoli stanu.

Torej je jako lepo izpričevalo za vsakega izmed nas, če pristrčno ljubi Mater božjo; če rad in pazno posluša govore o Mariji, rad čita Marijine knjige, rad moli Marijine molitve, zlasti sveti rožni venec, in če rad prepeva Marijine pesmi ter se veseli Marijinih praznikov; posebno pa še, če se trudi, da zvesto posnema Marijine čednosti.

Obratno pa je jako slabo znamenje za vsakega otroka, ako ga ne veselijo Marijine pobožnosti, ako je njegovo srce mlačno ali celo mrzlo za Marijino čast. Zelo se je bati, da v kratkem ne omrzne tudi za druge verske vaje in krščanske dolžnosti, da postane slab kristjan, malovreden človek.

Ako se pri navadnem termometru opazi, da se je srebro znižalo ali, kakor pravimo, da je »termometer padel«, tedaj je treba zopet dobro zakuriti. Večkrat mora tudi Marijin otrok skrbno opazovati samega sebe in, če opazi, da njegovo srce nič več tako gorko ne bije za nebeško Kraljico, mora hitro zopet zanetiti ogenj svete gorečnosti.

Sploh se na vrtu vse dobro obnese, ako gorko solnce sije; slana in mraz pa vse opustoši po vrsti. Enako je tudi v Marijinem vrtcu. Le pri onih se dobro obnese, pri katerih v srcu sije in greje nebeško solnce pristne in goreče pobožnosti sploh, zlasti pa temeljito pobožnosti do Matere božje.

Internus.

Odmev.

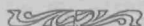
Dopis iz Ljutomera: Z velikim veseljem sem sprejela prvo številko »Vrtca«... Mamica so mi bolni, a naročili so mi, naj se Vam v njihovem imenu zahvalim za prekrasno idejo: »Marijin vrtec«, ter Vam sporočim odličen pozdrav.

Anica Horvatova.

Odgovor: Sporoči Svoji dobri mamici, da jim želim, da bi kmalu ozdraveli, in da me jako veseli, ker jim je ustrezno z »Marijinim vrtcem«. Tebi pa želim, da bi bila prav krasna, Mariji všečna cvetka v njem. Urednik.

Z Notranjskega: Moji šolarji, učenke in učenci iz »Marijinega Vrtca«, so kar najtopleje pozdravili »Marijin zvonček«. Dovolite, visokoč. gospod urednik, da se Vam najiskreneje zahvaljujem, ker ste nam napravili to veselje.

Hvaležno vdana P. V.

Rešitev naloge št. 1.

(Priobčil »Internus«.)

M	a	r	t	a
A	n	g	e	l
R	i	h	a	r
I	v	a	n	a
J	e	z	u	s
I	z	l	a	m
N	e	r	o	n
V	R	T	E	C

Prav so rešili: Fabian Anton, Štefula Ludvik, Pantar Ivan, Vrčon Karol in Slejko Ivan, Lah Jožef, Barle Matevž, Mazovec Fr., Skala Alfonz, Klemente Avgustin, Albrecht Jožet, Grašek Jožef, Lah Jožef, Barle M., Stele A., Učakar J., Prusnik J., učenci IV. razr., Zupan Peter, Štefula Fr., Homar Anton, Urankar Pavel, Alfred Janko Urbanija Anton, Grčar Fr., Benkovič Bojan, Pustotnik Matija, Mali Gregor, Birk Jožef, Pirc Janez, učenci III. razr. v Kamniku; Fabian Marica, učenka VII. razr. v Mekinjah; Kummer Karel, uč. II. razr. v Kamniku; Kimesvenger Maks, učenec v Mekinjah; Gsellman Ana, učenka v

Mariboru; Cajhen Ljudmila, Kroflič Marija, Jeraj Albina, Jazbinšek Pavla, Otorepec Pavla, Jezernik Ana, Kavčič Antonija, Vetrnik Antonija, Zidanšek Marija, Narat Justina, Tržan Marija, Flis Marija, Rebek Cirila, Ahtik Pavlina, Vaš Marija, Jošt Zlata, Seručar Minka, Ulipi Terezija, Skamen Pavla, Kurbus Mira, Vodeb Julijana, Rebov Marija, Avberšek Matilda, Bornšek Br gita, Sinkovič Antonija, Jesenek Matilda, Šarlah Jozefa, Salmič Ana, Kosi Areta, Krušič Angela, Mulej Ana, Kandušer Alojzija, Štampe Marija, Ahtik Antonija, Tič Marija, Strenčan Helena, Dobovišek Sofija, Sobota Antonija, Gaber Jozefa, Kovač Marija, Vetrnik Neža, učenke V. razreda pri č. šol. sestrah v Celju; Klovar Zofija, uč. V. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Ploh Pepika, učenka v Središču; Pustišek Mihael, na Zdolah pri

Kozjem; Vrhovec Marija, učenka VII. razr. v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Horvat Anca, učenka v Ljutomeru; Lutschounigg Henrik, dijak v Ljubljani; Kranjc Miica, učenka II. razr. mešč. šole v Mariboru; Divjak Franja, učenka IV. razreda pri Sv. Juriu ob Taboru; Gorisek Mici in Ivana, hčerki občin. tajnika v Zakotu; Šetinc Anči, učenka V. razreda v Brežicah; Ferjan Ljudmila, Pollanz Meri, Wilfer Mici, Vuga Vida, Širca Marija, Mrak Marjanica, Gec Mimi in Siškovič Milena, gojenke mešč. šole v ursul. samostanu v Gorici; Ažnoh Minka, Gorjanc Karolina, Kocjancič Pavla, Ravnikar Mihaela, Kalan Marija, učenke I. mešč. razreda pri čast. ursulinkah v Ljubljani; Potočnik Marija, Štrith Angela, Zagrajšek Roza, učenke IV. razreda na Pilštanju; Bizjak Marija, Kapelj Marija, Mankuč Ivana, Prelc Marija, Rotar Marija, učenke III. odd.; Fidelj Ivana, Marija in Tonca, Kapelj Angela, Marija in Franica, Kontelj Ivana, Mankuč Marija, Marinčič Ivana, Prelc Franica, Smrdelj Ana, Špiler Pepca, Urbančič Ivana, Fidelj Franc, Bizjak Andrej, Grilj Anton, Kontelj Ivan, Mankuč Jože, Urbančič Karol, učenke in učenci IV. odd. na Kalu (Notr.); Leskovar Vida, Filipčič Albina, Štupan Emilija, učenke II. razr. na vadnici č. šolskih sester v Mariboru; Vrečko Matilda, Rudela Štefica, Svetel Minka, Koser Marijana, Kotnik Marija, Hrovat Meht., Podgoršek Angela, Brukner Franica, Jošt Marija, Luževic Marija, Kolar Marija, Sinkovič Pavla, Orosel Pavla, Kosi Ana, Dršek Ana, Zupanc Am., Mutec Amalija, Golovšek Marija, Slana Alojzija, Omladič Justina, učenke VII. razr. pri č. šolskih sestrah v Celju; Štular Julka, Selan Avgušтина, Kosec Marija, Knez Milka, Velkavrh Angela, Tonejc Rozalija, Kušar Antonija, Goričan Ivana, Umek Marija, Belič Marija, Jesenšek Franca, Zeležnik Angela, Židan Marija, učenke V. razreda; Gorjup Slavica, Legat Cilka, Škerl Anica, Plesko Marija, Njrobe Franja, Plavec Ljudmila, Demšar Tončka, Sešek Zora, Kapus Franica, Gabrič Mihaela, Šušic Rozalija, Vrhovnik Kristina, učenke IV. razr.; Kramaršič Hugon in Smole Franc, učenca IV. razreda; Vadnal Stanko, učenec, in Pušnik Julija, učenka III. razr. na Viču; Pogačnik Bogoljub, učenec III. razreda v Spod. Šiški; Žnidaršič Nada, učenka III. razreda v Ilir. Bistrici; Kastelic Marica, učenka V. razreda c. kr. vадnice v Ljubljani; Apih Karolina, učenka IV. razreda v Spod. Šiški; Krulej Ema, učenka gospod. šole; Gomzi Marta, učenka mešč. šole; Porekar Angela, gojenka pripravnice učit., Porekar Ciril, prvošolec, in Porekar Viktor, učenec III. razreda v Mariboru.

Odgovor na šaljivo vprašanje.

Kdor je preveč radoveden. Ko pride mimo vic, poreče; »Ah, moram vendar iti pogledat, kako je«, — pa bo notri.